

הבא על יבמתו פרק ששי יבמות

מא.

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

תורה אור השלם

1. ואתן זאני זאן
2. ונפש אדם ששה
3. ואני אל אחסע
4. ואתם חנו מוחין
5. ויאמר אל ששה
6. ואת החרור אדם כי
7. אלמנה ונה את אלה
8. ונחמנו יח משעה

תוספות ישנים

[illegible]

קברֵי עובדי כוכבים אינן מטמאין באהל. מיהא למה ליה לרבי
צאה לצינו מערתא דלבריה אצינו ואדם הראשון (צ"ב נח).
אף דאיקרו אדם ואברהם או אפי' לבינן דאמר קברי עובדי
כוכבים מטמאין צאהל הא לא מטמא צאהל אפי' קברי ישראל אלא
אותם שמוט ששעא שנאמר וצאהל
פרשה דאדם כי ימות צאהל דכי ימות
משמע צאותם העתידים למות עדיין
ומדאילן ריחן נמי צנוזר (דף נז. וס)
קרא לרבות קבר שפני הדבור
למגע מהכלל דצאהל לא מטמא א' (ס)
ואין העוברי כוכבים קרוים אדם.
הימא דצריש מן' ע"ז (א. וס)

בַּחֲמָה⁴ כָּל הָרוֹג נֶפֶשׁ
שָׂאוּ דָלְמָא אִיקְטִיל
נִפְקַד מִמֶּנּוּ אִישׁ וְרִ'
דִּ מִמֶּנּוּ אִישׁ לַעֲבִירָה
שִׁנְהוּ קְרָא מֵאֲמַמּוּי
יָמוֹת בִּאֵהֶל מִמּוֹעַ
א: **מִתְנִי**⁵ אִירִס
לְהִיּוֹת כְּהֵן גְּדוֹל
ע בֶּן גְּמֻלָּא שְׁקֵדֵשׁ
וּמִנְהוּ הַמֶּלֶךְ לְהִיּוֹת
בְּסֵם שְׁנַפְלָה לִפְנֵי כְּהֵן
כְּהֵ"ג אַע"פ שַׁעֲשֵׁה
בְּנוֹס: **גְּמ'** ת"ר מִנִּין
מִנְּהָ וְנִתְמַנָּה לְהִיּוֹת
ל יִקָּח אִשָּׁה א"ה
וְלֹא יִבְמָה: מַעֲשֵׂה
יֵין נִתְמַנָּה לֹא אִמֹר
הַכֹּא דְאִמֹר רַב אִסִּי
לִכְּבֹּא עַד דְּמוֹקִי לִיָּה
ל שְׂמַת אַחֵיו חוֹלֵץ
יִירוֹסִין וְלֹא שֶׁנָּא מִן
אֵין עֲשֵׂה דוּחָה ל"ת
תַּעֲשֵׂה הַגְּיוּרָה בִּיָּאָה
א אִילוּנִית אֵלָא א"כ
שֶׁה וּבְנִים "לֹא יִשָּׂא
אֵין זוֹנָה אֵלָא גְּיוּרָת
לָרַב הוּנָא מ"ט מִשּׁוּם
אֵל לֹא מִפְקְדֵי אִמֹר
אַע"פ שִׁישׁ לוֹ אִשָּׁה
יֵישׁ

דס ולא אל גבי חירס (יחזקאל כח) והא דכתיב ואמן חרס תחמך (ישעיה
 נתן לבני אדם (תהלים קטו) ודרשין מיניה (גיטין מז.) דיש קנין לעובדי
 ג דכתיב וכל אשר יגע על פני השדה וגו' או צבצס אדם (במדבר יט) הא
 רש"י פליג עליה דמתן במס' חללות (פרק יז מ"ט כחובות עז.) והלכה
 זקל (צ"ח קד:) צעובדא דליליהו דהשיב לרבה בר אבוח כר' שמעון בן
 ת שיש בתן פתח טפח וכן היה רגיל בכל מקום לדחות כמו שמאנין
 אריס מטמאים ועיקר טעמא לפי שהיה מת מזהו שהיה מהרגוי
 דמתנין בתוספתא חללות מדורות העובדי כוכבים טמאים בחוליה
 היינו נזאי כ"ג דבפרק האומר בקידושין (דף סו.) דאס כן לא היה
 וא"ת מרישא שמעי' לה דקתיב שומרת ים (א) לכהן הדיוט ונתמנה
 בזיון דכ"ג שרוקפת לפניו לא תחלוץ אע"ג דכבר תנן לה לעיל (א)
 פ"י נתגיירה פחותה מזה ג' שהם אסורה מטעם זונה דלאמר לעיל
 ככבים השטופים בזימה אע"ג דבפרק בתרא דקידושין (דף עח.) דריש
 למר אסירא מטעם זונה ואחא ויחזקאל ואסמכה אקראי והקשה ה"ר
 זונה וצפפק אין מעמידין (פ"ד דף קז:) אמר דצ"ד שכן חשמונאי גזרו
 זונה ויבאל למד' משום ש"א אבל משום זונה לא דנשייהו לא מפיקי
 יקח ולא יחלל וצעובדא כוכבים לא קרינן בה לא יקח דלא תפסי בה
 דפליג עליה וקאמר אחד זה ואחד זה פירוש בין זונה עובדת כוכבים
 יש לומר דרבה לא פליג אלא היכא דזינתה דיליף לה מזונה ישראלית
 אבי משום דכתיב לא יחלל ויבאל דלא זינתה הוטרבו לגזור אבל
שנבערה בעי'ת זונה. פירוש כקוטרס ישראלית שנבעלה
 הוי זונה *אלא מחייבי כריתות דכ"י בהחולץ (לעיל דף מט.):
 כל

אין מעמאין: את המאהיל עליהם: **אס קרויס אדס.** וגוי טומאת
אחא כתיב אדס כי ימות צהאל (במדרש יט): **נפס אדס.** במדין
ומשיח הא דקרי להו אדס משום דבעי למכתב בהמה גבייהו
במדין דכתיב ומוריס ובק [אין] וגוי בהמה מיקרי אדס אכל אדס טומא לא
מיקרו: אנשי ניוה עובד קורבנס היו:

כל הורג נפש. במדין כתיב ומדברו
בטומאת שבעה אלמא מיטמו: ממגע
ומשא מי מעטינהו. ובגי מגע אשכחן
ונוגע בעצם או בחללי דלא כתיב אדם
האלךך א"ע? דלא מיקרו אדם מטמו
במגע. ובמשא: ס"ל בתולה מעמיו
יבמה אשה. האי אשה לא אינטרסא
אלא לדרשה: מינהו אין. כלומר
ההמלך מינהו אבל אחיו הכהנים
וסנהדרין לא מינהו: נסתמה לא.
וגתתמה לא קמי דהוי משמע דראוי
יהיה לכך: קטיר קטיונא כהא. קטר
של רשעים אי רואה כאן שלא היה
דראוי לכך אלא שנתן ממנו ומינהו
בתנ"י חולץ. כהן גדול: ולא
מיציע. דאלמנה היא ואסורה לו:
גמ' לא תעשה ועשה. אלמנה לא
יקח בתולה יקח (ויקרא כא) ולא
בעולה: בתנ"י אלא אם כן יש
לו בנים. משום דמזוה על פריה
ורביה ור"ה לישראל ובגמרא מפרש
אחאמי נקט כהן: שהיא זוהא האמורה
ובגמרא מפרש לה: אלא
הגיוורא והמשחרר. דביאת עכו"ם
ועבד פסלה: ושנעלה בעילת זנות.
בגון ישראלית הנעלה לפסול לה:
גמ'

מסורת הש"ס

ב"מ קיד: (בכריתות ו:)
 רש"י מ"ג, א) (נעלם)
 ג: ד) יומא ית,
 סטדדריה ו: לעיל ב,
 נפי' א) אשה לפרות
 זכרונות עמה אל צנים ימין
 הרמב"ם ז"ל ומתוך
 רש"י משמע דגרס א"כ
 שיש וכל אשה בגרסיה
 נללג, ו) לקמן פה,
 (במגדל דב' ו: ונפי'
 וסו' ד"ב נ: כתב ופון
 וסו' ע"ה ע"ה ד"ה וכן
 ג' א) פה: כמקובל: חלף
 דיוס גבי הוא רומאס,
 ונ' תוספות מר' ע"ז
 ק"ח. ל"ה ב"ב נח ע"ז
 סטדריה נ: ונדה ע"ז

גליון הש"ס

מ' אתם קריון אדם.
 מ' ממני רפ"ג דננני?
 שם רפ"ג?
 נמחיש את
 תנתי' אדם את
 אלאמנה. ע' לעל דף כ
 ר' אב' אטו זכא:
 קטיר קהיט אטו ע"א
 זיין צ"ב דף כ"א ע"א
 דא זכור: תוס' ד"ה
 אב' דש חילוק ד'
 אדם אטו ע"א יימס
 כ' ויטראל ונאדם:
 אטו במס' הדבר
 יאזכר ב' אדם האישון.
 זיין נרצ"ץ סמן זכר
 ה"ה שנבעות ובי' אטו
 חייב כריתות ובי' אטו
 ר' פט ע"א מדא'
 עולה ונמחש"א שם:

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כהן וכו' וזמרת יבס שנפלה לפני ה' (ב) בא"ד חנן ה' לעיל. נ"ב בפרק ב' דף :

מוסף רש"י

[illegible]

ראשונה. דמקיים זה עשה ומני למידחי, אטו ביאה שניה. ללא מני למידחי דהא איקיים
אלה ראשונה דייבום מקיימא מצות עשה, ציאה שניה לאו מצות יבום הוא (סנהדרין יט.).

(ג) נראה דל"ל או שהאחי"ל נכנסים, אחרי תחילת הדיבור דלמא חתמינן חד מירשרא. (ד) לפנינו במשנה דלמא חתמינן פ"ח משנה ו' מן סתמא ולא הוכרז שם רש"י. (ה) וי"ל שהוכרז בב"ב (דף כ"א). (ו) וי"ל מוס' ב"ב שם ד"ה וזכר.